

Giena
kreeg de
verrassing
van haar
leven

“DAT IK DIT
NOG HEB
MOGEN
MEEMAKEN,
raakt
ME DIEP”

Tekst: Anouk Tulner. Fotografie: Petronellanitta

libelle 2-104

OPPEPPER, DE - WENSSTICHTING

Giena Bruinsma (50) is chronisch ziek en weet niet hoelang zij nog heeft. Vorig jaar werd zij door vrienden en familie verrast: haar zus had een bijzondere dag voor haar georganiseerd. De mooiste.

“Op 18 maart doemde rond tien uur 's morgens een vreemde auto op in de mistige weilanden. Even kreeg ik een unheimisch gevoel: wat is mijn zus van plan? Ik had op haar verzoek een mooie jurk aangetrokken en zat achter de computer nog wat zaken af te handelen. Ik kreeg een mailtje van school dat mijn zoon een studiedag had en dat mijn dochter tot twee uur vrij was. Nog steeds had ik niets in de gaten. De bel ging en mijn zus stond met hoogrode wangen voor de deur: ‘Gien, laat het allemaal gewoon over je heenkomen’, zei ze met tranen in haar ogen. We reden naar mijn geboortedorp Haren, daar woont mijn kapster. Ik begon te gissen: word ik mooi gemaakt voor een high tea? Ik werd inderdaad gekapt en opgemaakt. Na afloop reed er een limousine voor. Een vreemde man hield het portier open en zei: ‘Ik ben vandaag uw chauffeur.’ Ik voelde me net een filmster. We reden naar Eelde en ik begon er lol in te krijgen. Toen draaide de auto de oprijlaan op van Landgoed Lemferdinge, een oud herenhuis waar ik ooit een winterfair had georganiseerd. Wat bleek: vrienden en familie waren van heinde en verre hiernaartoe gekomen om mij te verrassen met een heel bijzondere dag. Zelfs mijn vader was er, helemaal uit Spanje. Alle gasten hadden iets bijgedragen. De een had een taart gebakken, de ander bloemstukken gemaakt. Het was hartverwarmend hoe iedereen zich had uitgesloofd, en ik had al die maanden niets in de gaten gehad! Zelfs mijn dochter was het geluk om haar lippen stijf

op elkaar te houden. Het enige wat me was opgevallen, was dat mensen heel lauw reageerden als ik enthousiast vertelde dat ik iets samen met mijn zusje ging doen.”

Vijf operaties per jaar

“Ik lijd aan een zeldzame bindweefsel-aandoening, een bloedstollingszieke in combinatie met iets wat niet is gediagnosticeerd. De klachten begonnen vijftien jaar geleden na de geboorte van mijn zoon. Hij heeft lang, ten onrechte, gedacht dat het door hem kwam. Mijn lichaam maakt geen littekenweefsel aan, waardoor na elke operatie nieuwe ontstekingen ontstaan. Ik reisde stad en land af voor nader onder-

*“Hartverwarmend
hoe iedereen
zich had uitgesloofd.
Al die tijd had ik
niets in de gaten”*

zoek, maar niemand kon iets vinden. Niet meer opereren, was de conclusie. Gelukkig heb ik een arts die er alles aan doet om de tijd die mij nog rest draaglijk te maken. Dus ga ik steeds opnieuw onder het mes. Ik lig gemiddeld honderdtien dagen per jaar in het ziekenhuis voor in totaal vier of vijf operaties. Steeds wordt er weer iets weggenomen, ik mis inmiddels mijn dikke darm, galblaas en eierstokken... Je zou misschien denken dat van mijn levensgeluk weinig over is, maar niets is minder waar. Ik voel me absoluut geen patiënt. Sterker nog, vrienden en familie kloppen vaak bij mij aan voor advies, omdat ik net even anders tegen het leven aankijk. Natuurlijk vraag ik me weleens af waarom ik dit allemaal moet doormaken, maar wat heb je daaraan? Je krijgt toch nooit antwoord op dat soort vragen. Het is nu eenmaal zo. Daarom heb ik besloten

geen tijd te verspillen en vooral te kijken naar wat ik nog wel heb: mijn kinderen van vijftien en zeventien en mijn man Theo. Van mijn kinderen heb ik al vaak afscheid genomen, maar steeds overleef ik weer. Ik koester de momenten die ik nog met ze heb. Theo is mijn grote liefde en steun in moeilijke tijden. Als puber leerde ik hem kennen als een rustige jongen, die niet paste bij een wilde meid zoals ik. Toen ik hem op mijn 25e opnieuw tegenkwam, werden we verliefd en trouwden we. Hij is mijn beste maatje.

Het klinkt misschien gek, maar niet de diagnose maar mijn ontslag als theorie-examinator bij het CBR was het moeilijkste moment in die dertien jaar. Ik heb er alles aan gedaan om te kunnen blijven werken. Op een zeker moment ging het echt niet meer. Ze kwamen thuis langs om dat te vertellen. Mijn wereld werd toen veel kleiner. Ik vond dat moeilijk om te accepteren, omdat ik graag midden in het leven sta. Het voelde alsof ik niet meer mee mocht doen. In het Drentse dorpje waar ik woon, is het stil. Hier moest ik op zoek naar een nieuwe invulling van mijn leven. Toch ben ik ook toen niet bij de pakken neer gaan zitten. Na de zoveelste operatie voelde ik dat positief in het leven staan een besluit is, en dat wil ik uitdragen. Samen met vriendin Marianne ging ik winterfairs organiseren. Thuis richtte ik een knutselkamer in en maak ik gedichten en borden met opbeurende teksten, zoals: *Hoera, het is vandaag.*”

Favoriete rozen

“Mijn jongste zus Anneke zei weleens: ‘Gien, ik wou dat ik iets voor je kon doen.’ Vorig jaar januari werd ik zo ziek dat er zelfs geen tijd was om afscheid te nemen van mijn man en kinderen. Voor mijn zusje was dit aanleiding om een brief te schrijven naar een wensstichting. Eenmaal uit het ziekenhuis vroeg ze me 18 maart vrij te houden om iets leuks met haar te doen. Ik dacht: we gaan vast parachutespringen of duiken. Of een dag samen door het bos ►

struinen. Het werd uiteindelijk iets totaal anders. Op 18 maart is een langgekoesterde wens uitgekomen. Niet dat het had gehoeven, maar dat ik dit nog heb mogen meemaken, raakt me diep.

Toen ik uit de limo stapte en het landhuis binnenliep, wist ik niet wat ik zag. Iedereen was er en keek me aan, zelfs vrienden uit Australië die zogenaamd net waren vertrokken. Overal stonden bloemen. Ik zocht mijn zusje, maar zag haar nergens. Opeens hoorde ik de vertrouwde stem van Theo achter me: 'Hallo schoonheid.' Ik draaide me om en zag mijn man stralend voor me staan, gekleed in een driedelig kostuum en met een bruidsboek van mijn favoriete rozen. Mijn lijflied *Mooi* van Marco Borsato werd ingezet. Op de voorste rij kreeg mijn dochter het te kwaad. 'Waar heb ik dit aan verdiend?

*"Theo en ik zijn
weer net zo verliefd
als toen. Als hij belt,
krijg ik kriebels in
mijn buik"*

Ik ben toch maar gewoon Gientje', riep ik, terwijl de tranen over mijn wangen liepen. Een ambtenaar van de burgerlijke stand wenkte ons en begon te spreken. Of ik me nog kon herinneren dat ik mijn vrienden eens in vertrouwen had genomen over mijn diepste wens? Ik heb inderdaad altijd gezegd dat mijn trouwdag de mooiste dag van mijn leven was, en

dat ik die nog weleens over zou willen doen. Dat ging nu gebeuren. De trouwambtenaar vertelde over de bijzondere vriendschap tussen Theo en mij, dat we elkaar steunen door dik en dun. Dat verdiende een extra bezegeling. Ik belandde in een roes, kon het allemaal nauwelijks bevatten. We sneden een prachtige bruidstaart aan, wisselden ringen uit en kusten elkaar alsof het de eerste keer was. Als huwelijkscadeau kreeg ik een boekje met gedichten die ik ooit had geschreven en uitspraken die mij moed hadden gegeven in moeilijke tijden. Om negen uur kon je me wegdragen. Theo en ik werden als kersvers koppel afgeleverd bij de bruidssuite van een familiehotel."

Weer net zo verliefd

"Weken erna voelde ik me nog zweven. Mijn relatie heeft een nieuwe dimensie gekregen, Theo en ik zijn weer net zo verliefd als toen. Als hij belt dat hij naar huis komt, krijg ik kriebels in mijn buik. De dagen na die bijzondere dag voelde ik me zo gelukkig met al mijn vrienden en familie zo dicht bij me, dat ik zomaar in huilen kon uitbarsten. Al die jaren van tegenslag en overeind blijven, het leek alsof al die tranen die geparkeerd waren nu loskwamen dankzij die mooie ervaring. Het heeft me de moed gegeven om door te gaan." □

PS Dankzij de inzet van honderden vrijwilligers en de giften en donaties van particulieren kunnen wensstichtingen patiënten helpen om even te ontsnappen aan hun dagelijkse zorgen. Er zijn ook stichtingen die zich specifiek op kinderen richten. Oppepper4All realiseert wensen van chronisch zieken, zoals Giena, en terminale patiënten. oppepper4all.nl